

Maade, hvorpaa det ser ud til, at de skulle forvaltes oppe ved Vesterhavet, ved Harbore. Nu for Øjeblikket faar man nærmest det Indtryk, at det er Kommunerne, som drage Fordel deraf i Stedet for dem, som Midlerne ere indsamlede til. Hvis man forudsatte, at alle disse Familier skulde gaa over paa Kommunerne, fordi de ikke kunne ernære sig selv, saa var det jo i Virkeligheden blevet Kommunerne, som kom til at bære Byrderne. Et er i alt Fald givet, at denne Indsamling har lettet Kommunerne deres Udgifter for saadanne efterladtes Vedkommende, der ifølge Alderdomsforsørgelsesloven havde Krav paa Alderdomsunderstøttelse. Der föreligger i alt Fald et Tilfælde, i hvilket en Kone, som fik 50 Kr. i Alderdomsforsørgelse, i den Anledning har mistet disse 50 Kr. Det er at favorisere Kommunerne, og Pengene blive i et saadant Tilfælde tagne fra dem, for hvis Styrb Indsamlingen har fundet Sted. Jeg skal ikke komme videre ind paa at udvikle dette Spørgsmaal, og jeg haaber, at den meget ærede Indenrigsminister vil give mig et velvilligt Svar derpaa, om han har noget Kendskab dertil, og i det hele fremstille sit Syn paa Sagen.

Endelig skal jeg gøre en Henstilling til det ny Ministerium, en Henstilling, som jeg ogsaa haaber vil blive tagen mig velvillig op. Jeg beklager, at den ærede Justitsminister er gaaet, for det er sikkert væsentlig ham, mine Udtalelser ville komme til at berøre. Min Henstilling gaar ud paa, om det ny Ministerium ikke kunde betragte det som en passende Opgave for det at begynde med at undersøge, hvorledes det i Virkeligheden staar til med vore offentlige Kasser her til Lands. Man faar undertiden en Følelse af, at det ikke ser rigtig godt ud med dem. Man faar en Følelse af, at der er en Demoralisation til Stede hos de Folk, som bestyre vore offentlige Kasser, som administrere vore offentlige Forhold. Jeg er noget berettiget til at have denne Opfattelse, idet jeg jo blot behøver at henvise til, hvad der er sket ude paa Frederiksberg for ganske kort Tid siden. Til Trods for den store Kontrol, der er bleven ført af de meget højtstaaende Personer, som have haft med denne Sag at bestille, har det jo dog vist sig, at der ikke er blevet kontrolleret godt, og at der har fundet betydelige Snyderier Sted der. Hvori Marsagerne dertil ligge, ved jeg ikke, men det ser næsten ud, som om der der har været samlet en hel Bænde til at have med Pengene at gøre. Hvis det skulde se saadan ud mange

andre Steder, var det uønskeligt, om der kunde blive taget Forholdsregler derimod. Jeg er noget tilbøjelig til at tro, at hvis man vil gaa tilbage i Tiden — og jeg haaber inden ret lang Tid at kunne tilvejebringe Materiale i denne Retning — vil der vise sig at være foregaaet ganske artige Ting, og jeg skal ikke tage mere end Provisorieperioden. Jeg har altid ment, at naar der blev regeret, som der har været regeret her siden 1885, vilde det virke demoraliserende paa Embedsstanden nedad. Jeg har en Gang omtalt det her i Folketinget, og jeg omtalte det paa en saa usforsigtig Maade, at jeg var lige ved at komme i Kollision med den højtærede Formand. Det skal jeg nok vogte mig for i Dag, men jeg maa sige, at jeg endnu har den Opfattelse, at naar der regeres paa den Maade, som der er sket siden 1885, kan det have Følger nedad, og jeg tror, at dette Tilfælde paa Frederiksberg vidner i Virkeligheden meget derom. Hvad der kan gøres, er naturligvis vanskeligt at sige, men mon ikke det kunde være rigtigt, at man tog under Overvejelse, om man ikke skulde stærke Straffelovens § 135 noget. De vide, at den omhandler Embedsmændenes Stilling. Dens sidste Stykke lyder saaledes: „Derfor den forefundne Kasseangel dækkes inden 3 Gange 24 Timer, kan under i øvrigt formildende Omstændigheder Tiltale bortfalde, naar vedkommende Ministerium dertil giver sit Samtykke.“ Jeg tror, at det er en daarlig Slutning paa denne Straffelovsparagraf for mange svage Mennesker og særlig for dem, som ere af, jeg vil ikke kalde det bedre Familie, men af mere velstaaende Familie. Naar jeg nu ønsker Forandring i denne Passus, er det ingenlunde for at komme Embedsmændene til Livs, men for at gavne Embedsmændene, for at de ikke skulle omgaaes lefsindigt med Midlerne i den Tro og Tanke, at naar det først kommer saa vidt, at det ikke kan stjules længere, vil Kassemanglen nok blive dækket af Familien. Man faar en begrundet Tro i den Retning, naar man ser, hvor mange Gange Underløbene have været dækkede ude paa Frederiksberg, for de kom offentlig frem, og jeg ved overhovedet ikke, hvorfor denne Passus skal staa i Slutningen af denne Paragraf. Jeg kan billige, at der staar noget om Muligheden af formildende Omstændigheder, for Mennesker kunne naturligvis komme til at faa en Kasseangel paa en Maade, som kan være undskyldelig eller til Dels undskyldelig. Men i alle Tilfælde burde de ikke paa noget Maade være fri for Straf, naar de havde be-